

(המשך מעמוד 10)

ישראליים, שאינם מצויידים באשרת-כניסה מיוחדת לבריית-המועצות.

חניית-מעבר. החנייה בנמלה-התעופה של מוסקבה היא חניית-מעבר בלבד. אם הפרש-הזמן בין הטיסה המגיעה מאירופה לטיסה המשיכה למזרח הוא גדול, מציעים הסובייטים לנוסעי-המעבר סיור מודרך בחבייה-העיר. הנוסעים נכנסים לאוטובוס המסייר בעיר ושומעים הסברים מוקלטים, המועברים ברמקול. האוטובוס אינו עוצר בדרך בשום תחנה, והוא חוזר בגמר הסיור הישר לנמלה-התעופה. כדי לצאת לסיור אין צורך בביקורת-דרכונים מיוחדת, ואין צורך להצטייד באשרה.

אם הפרש בין שתי הטיסות אינו ארוך דיו, מובלים נוסעי המעבר לאיזור מיוחד בתוך בית-הנתיבות, שבו יש גם מיסעדה ובית-קפה, וממתנים שם. אין הם יכולים לבוא במגע עם אזרחים סובייטיים, ואינם יכולים לצאת את הבניין.

אבל עיתוני-ישראל, הצמאים לכותרות מפוצצות, לא טרחו לברוק את העובדות, וזכו בכותרת ליום.

עיתונות

שטותולוגיה

מעשה במיבחר של נבואות

מן העבר, המתגשמות בהווה

חיות בר, פראים מרעב, יחצו את הנהרות. / רובו של הקרב יתנהל נגד היסטור. / הוא יכלא את המנהיג בכלוב ברזל. / כאשר בן גרמניה לא יציית לחוק.

היסטור? מצלצל מוכרז אולי היטלר? כן, כמוכן, היטלר? כך סברה גם מגדה גבלס, אשתו של שר-התעמולה הנאצי, יוזף גבלס, ומיירה אל אדולף היטלר, כדי לכשר לו את הכשורה: כבר לפני 400 שנה ניבא מגייר-עתידות צרפתי על בואו ועל הצלחותיו. אילו היה היטלר שם לכך כי אותו חזוה, הרופא הצרפתי מיכאל דה-הינוסטרדם, לא היה אלא יהודי מומר, ייתכן שהיה נהנה פחות מן הכשורה. אבל היא היתה, כנראה, טובה מדי מכדי לוותר עליה ולא להשתמש בה. וכך עשה היטלר. חוק חדש בפלסטלינה. היתה זאת אחת מן 952 הנבואות שאותן חזה דה-הינוסטרדם (הידוע יותר בכינוי נוסטרדמוס) על תקופתו ועל הימים שלאחריה, עד קץ העולם, ואותן כינס בסיפור, המשמש עד עצם היום הזה מקור לא-אכזב למוכאות בשעת הצורך. בגלל שימוש במילים כפולות-משמעות, סמלים מטושטשים, רמזים כלליים ומעורפלים, וכל זה כערב רב של לשונות (צרפתית, איטלקית, יוונית ולטינית), מצליח נוסטרדמוס לספק סחורה לכל רכיפין:

- הפצצת הירושימה ונאנאטאקי? יש. ליד הנמל ובשתי הערים תונחנה שתי המכות שלא נראו עד כה, ואנשים יזעקו לעזרה.
- רצח קנרדי? יש. האיש הגדול, שיוכה ארצה לאור היום.

● הקמת מדינת ישראל? יש. "חוק חדש ישלוט בארץ חדשה, ליד סוריה, יהודה ופלסטינה".

שלושה צארים זקנים. ייתכן כי עובדה זאת, שנוסטרדמוס גם חזה כביכול את מדינת ישראל, היקנתה לו מעמד מוכרז למדי גם בין עיתונאי ישראל, המצטטים מרעב. בהנאה רבה, אם כי כעובדה קוריוזית בלבד, את נבואותיו, המתקיימות-כביכול אחת לאחת.

כך, למשל, עשה, לפני שנה, העיתונאי הוותיק שלום-רוזנפלד, כאשר הביא, לרגל עלותו לשילטון של מיכאל גורבצ'וב, נבואה נוסטרדמית כביכול, שבה ניבא כי "יהיו שלושה צארים זקנים וחולים / ואחריהם יקום צאר חדש / שמו יהיה מיכאל בעל הכתם".

שלושת הצארים הזקנים היו, כמוכן, קורמיו הקשישים של גורבצ'וב: קונסטנטין צ'רנגנקו, יורי אנדרופוב וליאוניד ברז'נייב. ומי אינו מזהה את הכתם על מיצחו של מיכאל גורבצ'וב? רק שרוזנפלד הוכשל על-ידי עיתון לונדוני, ממנו ציטט את המובאה, שהתבססה על נבואה נוסטרדמית שלא נכתבה מעולם. אירוע שכזה, למדי, בהתחשב בכך שיש רבים האוהבים לצטט את נוסטרדמוס אך אינם מסתפקים ב"952 נבואותיו המקוריות.

הד"ר גבריאל וימן הסב את תשומת-ליבו של רוזנפלד לעובדה המצערת, ורוזנפלד הודה, בעיתונו, מעריב, כי נפל קורבן. למתיחה או לריס-אינפורמציה. מאז הקפיד וימן לעקוב אחר תופעת הציטוטים הנוסטרדמיים בעיתונות הישראלית. וכפי שהוא מספר בכתבת-חקיר משעשעת בגליון האחרון של ירחון איגוד המפרסמים, אותות, רוזנפלד לא היה היחיד.

זיו עם גיטית איזראלוב

אני לא חבר שלה, אין לי יחסים אישיים איתה!

פנו אליי, ורחיתי. או, למשל, רצח רני בן. ● **לנאשמים בעבריות אלה לא מגייר עז הגנה מיספטית?**

מגיעה להם, אני אני אישית לא יכול. זה דבר מתועב, והתיעוב הוא בכך שלוקחים יצור חסר-הגנה לחלוטין ומקפרים את פתילי-חיוו. יש מינימום אלמנטארי שלא יכול לעבור בייצוג שלי.

כל מיקרה אחר במישור הפוליטי שייך לתחום עבודתי, ואני אדם שבמישור דמוקרטי מהווה אחד מיסודות-המישפט. שנבקע כמכשיר לשמר רת המישור. אני הפה והדובר של הנאשם, כך זה מתבקש על-פי החוק. עובדה היא שבפשעים חמורים ביותר, אם אין לנאשם אפשרות לשכור עורכרין, המדינה חייבת לממן לו סניגור על חשבון הציבור.

לדעת, חשוב למדינה להוכיח ששיטת ה-

**„אני לא נשוי, כי נדי
להיות יסודי בעבודה
אני חייב להקדיש את
מרבית הזמן לעבודה“**

מישפט היא דמוקרטית וצודקת, ולא טוט-ליטארית, שאז אין ערך למישפט ולא יסוף הר-איות.

● **יש עוד משהו שאתה רוצה לומר?**

אני חושב שהמיקצוע שוחק מאוד. אין פלא שלא הרבה עורכרין עוסקים במישור הפוליטי. זה מחייב להפעיל את הראש כמעט בכל שעות-היום. ככל פעם יש מחדש המועקה שאדם מיסויים גזור עליו גורדין קשה, ותמיד יש המצב האבסורדי, שכשמצליחים להרגיש את כמו של מלך, וכשבשלים, בגלל ראיות מוצקות, אתה בעמדה נחותה וצריך להסביר איך זה קרה.

זה מיקצוע שבחלק גדול מהמיקרים הוא כפוי-טובה. חשוב שלנאשם תהיה צורת חשיבה ושיטת-פעולה ואמון בעורכרין. המיקרה של גינית איזראלוב הוא דוגמה קלאסית, ואיך שלא תהיה התוצאה, אני ארגיש נוח עם הנאשמת, משום שכל ההחלטות שלנו נעשו תוך שיתוף פעולה ותיאום.

אני גם חושב שקשה לאשה להיות עורכרין במישור הפוליטי, זה עלול להיות הרסני לגביי חיי-המשפחה בעתיד, כי זה ויתור מוחלט על זמנים קבועים, חיי משפחה, נדידות בין כתיב-לא כרחבי הארץ בשעות לא מקובלות, ללא שליטה. לכן אין פלא שאחוז הפרקליטות הפליליות הפורטיות זעום ביותר, ולחלק גדול מהן יש חיי-משפחה הרוסים, או שהן נשארות רווקות עד גיל מאוחר.

מוניטין, וככל שמתרבים המיקרים שאני מטפל בהם ורוצה להיות יסודי בהם, אני משקיע יותר זמן. אני חייב להקדיש את מרבית הזמן לעבודה הזאת. זה גוזל שעות יום ולילה, והרבה פעמים קרה שלא ישנתי לילות שלמים תוך כדי עבודה, או שישנתי שעה-שעתיים במישר. לכן המישרד מאורגן כבתי.

הדבר הזה מסית את מרכז הכובד של החיים לכיוון העבודה. האחריות היא רבה, כי גורל שלי אנשים תלוי בידי. מרכז-הכובד של החיים שלי הוא העבודה והאחריות.

● **אבל זה נעשה מתוך בחירה?** ברור.

● **מה היה המיקרה הכי מעניין בקריירה המיקצועית שלך?**

היו כמה תיקים מעניינים, אבל שניים שהם אבני-דרך. האחד הוא המיקרה של שמואל קריב, שהור אשם באינוס ובתקיפת פרוצות. זה אדם שהורשע כנער ברצח רודתו, ונרון לשמונה שנות-מאסר. כשיצא, הואשם באשמה זו.

המישטרה האשימה אותו במיספר מיקרי אונס לא מפוענחים, ללא ראיות מוצקות. ואז רצו לערוך לו מיסדר-זיהוי. הוא לא הסכים, כי טען שנראה רע בגלל המעצר, וכך יצביעו עליו בק לות. לא התחשבו בו ולקחו אותו בכוח, והוא אכן זוהה, הוא הורשע ונרון 15 שנות-מאסר. עירערתי על פסק-הדין לבית-המישפט העל-יון, ואז נקבעו הנחיות ברורות לעריכת מיסדר-זיהוי, ועונשו הופחת לשמונה שנות-מאסר.

● **המיקרה השני?**

מיקרה של ערבי מיפו בשם עלי עיסא תמס, שהואשם ברצח חברתו הפרוצה, ז'קלין מרציאנו. הוא טען שלא היה לו מניע, כי היא הביאה לו כסף, אבל אחרי חקירות רבות הוצאה ממנו הודאה. הוא סיפר לי שהתעללו בו במשך 48 שעות, קשרו אותו, עינו אותו, העבירו בגופו זרם חשמלי, מכות ודברים נוראיים.

לא ידעתי איך להתמודד עם המישטרה ובית-המשפט, ואיך להוכיח את העינויים. החקירה היתה קשה, והשופטים פיקפקו בעניין ואז הר דרתי בכעס את הגלימה, הנחתי אותה על השולחן ואמרתי לשופטים שהם יכולים כבר לרשום את גורדין, שאני הולך. יצאתי מהאולם. הנאשם השתולל והיתה מהומה. הם קראו לי בחזרה ונתנו לי לחקור כרצוני.

אחרי ארבעה ימי-חקירה הצלחתי להביא את השוטרים להודות בעינויים, והנאשם שוחרר מיד.

● **יש סוגי עבירות שאתה, כסניגור, לא מוכן לטפל בהן?** כן.

● **מהן?** עבירות מסוימות מאוד מקומות אותי גם אנושית, גם ציבורית וגם יהודית-לאומית. עבירות של פח"ע — אני לא מוכן לשמוע עליהן. בהן אני מוכן להיות תובע, לא סניגור. רצח ברזטאלי והתעללות בילדים — אני לא מוכן לגעת. לרובמה: רצח ארון ירדן. בעניין זה

שיש שוטרים החושבים שהם מורמים מעם. מעצם העובדה שהם לוכדים מדים. הורעתי לה שאת-לונג נגדה, והיא אמרה בתגובה שאימתי עליה כפיעה גופנית והומינה נידדת.

● **עצרו אותך?**

לא. נסענו לתחנת המישטרה. הקציין התרון ניסה להרגיע את הרחות, הוא נתן לי דו"ח וביקש שאשלם אותו ושאשכח מהעניין. יכולתי לעשות את זה, אבל חשבתי שצריך להפסיק את הנושא. שלחתי תלונות לכל הגורמים, והתחילה המערכת המשוונת של המישטרה שחוקרת את עצמה, וזה אחר הרברים הפסולים והמכוערים ביותר בארץ.

**„אני לא שונא את
המישטרה. עובדה שיש
לי הרבה ידידות
שוטרות, ודי לחכימא“**

אחרי שנה וחצי של פניות הגישו נגדי כתב-אישום על איומים. המתלונן הפך לנאשם.

● **זה היה האישום היחיד נגדך?** היה עוד אישום של תיקת-עבודה, שטענו שנהגתי בזמן פסילת-רשיון. טענתי שלא קיבלתי את הפסילה, הם ארבו לי ועצרו אותי.

● **עצרו אותך?** כן. אמרו שחוששים שאנהג פשאהיה בחוץ, והם רוצים להגביל את השיחורו שלי. הביאו אותי לבית-המעצר באכורכביר. ברור שזו היתה התנכלות לשמה.

● **למה?** משום שיש ידידות בין המישטרה לבין עורכר-הדין הפליליים.

● **אתה המומי-מוח?** לא חמום-מוח, אבל חקרתי מיספר קציני-מישטרה בתיקיית-עבודה, והם לא שכעו נחת מהחקירות שלי. זה גורם להם למשטמה אישית נגדי. זה לא רק אני, יש עוד הרבה עורכרין פליליים שמתנכלים להם. שבכילים זו חגיגה של-מה.

הייתי עצור בכל הלילה, ולמחרת, למרות שהב טיחו לבוא בכוקר, הם באו רק בצהריים. הם הגישו נגדי כתב-אישום. השופט היה לרעתי עויין, והעוינות העבירה אותו על דעתו.

● **זה חמור מאוד מה שאתה אומר.** נכון. הוא התעלם מכל הנחות המישפטיות, וגזר עלי עונש יוצא-דופן בחומרתו — פסילה לשבע שנים, קנס של 50 אלף שקל (ישן) ומאסר על-תנאי לחצי שנה. הגשתי עירעור לבית-המישפט המחוזי, וזוכיתי זיכוי מוחלט, כשבית-המישפט נוף במישטרה וגם בעקיפין בבית-המישפט לתעבורה.

● **את שונא את המישטרה?** אני לא שונא את המישטרה. העובדה היא שיש לי הרבה ידידות שוטרות, ודי לחכימא.

● **אבל אתה מדבר נגד המישטרה כל הזמן.** כבר הכרתי את כוונתי. אני בעד המישטרה מבחינת תפקידה החשוב למניעת פשעים והבטחת הסדר הציבורי. אבל כשבעל השרה מאכר את ראשו ושוכח שהוא כאחד האדם, וחושב שהוא מורם מעם, גואה בליבי גל של התקוממות נגד התופעה הזאת. לא פעם אני נתקל בשוטרים שטימו את עבודתם והסתבכו עם החוק, וגם הם קובלים על היחס שקיבלו מהמישטרה.

● **נעבור לנושא אחר. אתה בא מי בית דתי?** הבית לא היה דתי פנאטי, היה מסורתי.

● **למדת בבית-ספר דתי.** כן, למדתי בבתי-ספר דתיים, בתחכמוני ביסודי ובתיכון עירוני ב'. מה שלא מצא חן בעיני ניי זה הלחץ שבו היו נתונים תלמידים, כשהם היו צריכים להגיע בכל יום לבית-הספר להתפלל שחרית כצוותא, ומי שלא היה בא היה נענש. חלה התפרצות אחת, ארבע נגדו-למפד, לא יכולתי לשאת את הלחץ, ואז נשט מפד מבחינת הרגשות והמחשבות שלי, והפכתי לחילוני גמור.

● **יום אחד הורדת את הכיפא?** יום אחד אחרי גמר הלימודים בתיכון. זה היה יום נכסף, והתחרור מהמרות. הביטוי היה השלת סימך-ההיכר הדתי.

● **הספקת להאמין?** אין קשר בין האחד לשני. אני לא אפיקורס, אבל נגד כפייה בכל דבר, גם בדת וגם בדרכים אחרות, כגון אלה של המישטרה.

● **אתה לא נשוי?** לא.

● **אתה רווק מבוקש?** איך אני יכול לשפוט?

● **לפי כמות הטלפונים.** הסיבה לרווקותי היא שככל שיש יותר